

Vald. Olsen, Thora Pedersen og Ch. Petersen) indtager det principielle Standpunkt, at der bør ydes samme Løn til Kvinder og Mænd i samme Tjenestestilling, og paa denne Forudsætning er Kommissionens Lovforslag bygget.

De Betragtninger, hvormed dette Standpunkt begrundes, og som delvis knytter sig til de foran nævnte, fra Administrationerne modtagne Udtalelser angaaende Kvinders større eller mindre Anvendelighed i Tjenestestillinger m. v., gaar i det væsentlige ud paa følgende.

Om det Spørgsmaal, hvorvidt Kvinder er ligesaa anvendelige som Mænd i samme Stilling, maa det vistnok siges, at det giver den personlige Opfattelse et ret vidt Spille- rum.

Medens der synes overvejende Enighed om at anerkende Kvinders Anvendelighed i de helt underordnede Stillinger som Kontorister, Skrivere og Kontorhjælpere, gaar en Del af de foreliggende Udtalelser saaledes ud paa, at de skulde have vist sig mindre anvendelige til det *mere kvalificerede* Arbejde. Andre Udtalelser modsiger imidlertid dette og det vilde derfor formentlig være betænkeligt at tillægge de paagældende Udtalelser nogen afgørende Betydning ved Afgørelsen af et vigtigt principielt Lønspørgsmaal, tilmed da de til Dels bygges paa en Erfaring, der kun strækker sig over en forholdsvis kort Aarrække (jfr. særlig Overpostmesterens Udtalelser), indenfor hvilken det endda maa antages, at Lejligheden til at udvikle og prøve kvindelige Tjenestemænds Kvalifikationer ofte ikke er bleven benyttet. For de fleste Tjenestegrenes Vedkommende gøres der ikke nogen Forskel paa Tjenestens Tilrettelægning for Kvinder og Mænd, og i de Stillinger, hvor Kvinderne arbejder Side om Side med Mænd, udfører de ganske tilsvarende Arbejde som det, der udføres af deres mandlige Kolleger. Den Uddannelse, der kræves af Kvinder, er ogsaa i det store og hele den samme, som forlanges af Mænd.

Den større Sygelighed blandt de kvindelige Tjenestemænd har man søgt belyst ved Tilvejebringelse af et ret omfattende statistisk Materiale, der omfatter Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenet (se vedføjede Bilag). Ved dette Materiale bekræftes det, at de kvindelige Tjenestemænd i højere Grad forsømmer Tjenesten paa Grund af Sygdom end de mandlige. Dette Forhold kan imidlertid i nogen Grad være en Følge af en mindre effektiv Kontrol med den enkelte Tjenestemands Sygdomstilfælde, og man tør gaa ud fra, at det særlig skyldes et begrænset Antal Kvinder, hvis Helbredstilstand i det hele gør dem mindre egnede til Tjenesten. En vidtdreven Humanitet fra Administrationens Side kan i disse Forhold indvirke misvisende paa Grundlaget for Bedømmelsen af Tjenestemændenes Helbredstilstand; man vilde derfor finde det naturligt, om man fremtidig vil stille i hvert Fald omtrentlig samme Krav til kvindelige som til mandlige Tjenestemænds Helbredstilstand som Vilkaar for deres Forbliven i Statstjenesten.

Spørgsmaalet om, hvorvidt de kvindelige Tjenestemænd paa Grund af tidlig Afgang fra Statstjenesten maa anses som dyrere Arbejdskraft end de mandlige, kan ikke besvares paa Grundlag af det foreliggende Materiale. Rent skønmæssigt maa det vel antages, at Staten ikke lider noget Tab ved Tjenestemænds Afgang i en saa tidlig Alder, at de ikke kan opnaa Pension eller kun en meget ringe Pension. Forudsat at man, som foran tilraadet, fremtidig vil stille strengere Krav til Arbejdsdueligheden i den Tid, Ansættelse haves, vil man derfor antage, at kvindelig Arbejdskraft ikke af den Grund bliver dyrere for Staten.

I de fra de forskellige Statsinstitutioner og fra Folkeskolen indhentede Oplysninger findes der formentlig ingen Begrundelse for i Stillinger, hvor Mænd og Kvinder udfører ensartet Arbejde og hvortil kræves samme Uddannelse, at give de kvindelige Tjenestemænd en ringere Løn end de tilsvarende mandlige.

En saadan Bestemmelse, som i den nuværende Lønningslovgivning findes gennem-